

NEWSLETTER

helmikuu 2011

Helmikuu on ollut todellinen talvikuukausi kuten kuuluukin. Lunta on tullut lisää ja pakkasen paukkunut nurkissa. Hevosetkin seisovat tarhoissaan niin korkean lumipatjan päällä että aita on paikoin käynyt liian matalaksi. Pienellä kauhulla odotellaan sitä, kun kaikki lumi sulaa. Jos se tapahtuu nopeasti, voimme joutua uimasille.

Pakkasen perunut tunteja

Nyt helmikuussa parin viikon tiukka pakkasjakso aiheutti harvinaisen monta tuntien perumista. Kun pakkasen on 23-25 astetta niin ratsastaminen ei ole enää niin kivaa, eikä opettaminenkaan.

Kunhan kelit lämpiävät, pidetään korvaustunnit joko tuplatunteina tai koko ryhmälle korvaustunti erikseen sovittuna päivänä.

Pakkasen ja talvi aiheuttaa lisätyötä tallinpidossa

Hevosia ei 20 asteen pakkasen niin kiusaa. Ulkona ne saavat loimet päälleen. Loimi on tarpeen tuulta vastaan, hevosten talvikarva pitää pelkän pakkasen aika hyvin loitolla. Mutta tuuli tai kosteus saa hevoset pian palelemaan. Loimitus on 15 hevoselle kova urakka ja ottaa yksistään reilut puolituntia pukemisaikaa joka aamu. Ja jos taivaalta on tullut räntää niin painavat loimet on pitänyt ensin kuivattaa.

Kuva: Paksu lumikerros on piilottanut tarhoista alimman poikkijuoksun ja hevoset seisovat sen yläpuolella. Millä on muista poiketen päivät vapaana pihalla ja kulkee minne sitä huvittaa.

Tallin toimintoihin pakkasen aiheuttaa myös lisävaivaa. Vanhassa tallissa lämpö tuppaa karkaamaan ja hevosten juoma-automaattien pinta-

asetetut vesiputket jäätyvät herkästi. Ja niitä saa olla tuon tuostakin sulattelemassa.

Kovilla pakkasilla tuuletusta on vaikea järjestää sopivaksi ja kosteus tuppaa pääsemään liian kovaksi tallissa, siksi joudutaan välillä käyttämään sähkölämmittimiä. Varsinkin kun kova pakkasen jatkuu päiviä, niin tallin rakenteet kylmenevät ja lämmön säilyttäminen sisällä on vaikeampaa.

Säilöheinä on kesällä pakattu vain esikuivattuna. Pakkasilla paalit hivenen kohmettuvat ja niinpä hevosille syötettävä heinä on ensin raahattava sisään lämpiämään. Ei ole terveellistä syödä jäähileistä heinää. Myös säilöheinien siirtelyssä tarvittavan traktorin käyttö on ollut hankalaa, vanha vekotin kun ei meinaa millään käynnistyä näissä lämpötiloissa.

Aamuisin karsinoiden siivoaminenkin on työläämpää, kun ulko-ovea ei voi pitää auki vaan on avattava ja suljettava joka kottikärrykuorman välissä.

Meille rillipäille myös silmälasit on otettava päästä siksi aikaa kun käväisee ulkona, koska kun taas tulee sisään ne huurtuvat eikä näe mitään. Pieni mutta tosi kiusallinen talven aiheuttama riesa.

Pitkä parin viikon kova pakkasjakso myös kuivaa maneesin pohjan pinnan, niin että se rupeaa pölyämään kiusallisesti. Asia korjaantuu vasta, kun ilma lämpenee ja pohja imee takaisin kosteutta.

Tässäpä näitä ruikutuksia talvesta, tuli mieleeni kun ulkona on -30 astetta ja ajankulukseni kirjoittelen tätä newsletteriä. Ruokin hevoset aamulla sisään. Nyt odottelen vain, että aurinko nousee lämmittämään. Sitten päästään pukemaan hevosia ulos. Näin kylmällä niitä ei voi heti ottaa ulos, koska talli jäätyisi ilman lämmittäviä hevosia.

Whinny Boy eli Vili

Mikä on hevosiaan tuo useimman ratsastajamme suosikki.

Rotu on kotoisin Irlannin länsirannikolta. Se polveutuu kelttiläisestä ponista, ensimmäiset maininnat rodusta ovat parin tuhannen vuoden takaa. Keskiajalla kelttiläiseen poniin sekoittui itämaista verta, kun rikkaat kauppiaat ostivat Iberialaisia ja arabialaisia hevosia Irlantiin. Connemaraponeja käytettiin kaikkeen mahdolliseen työhön kotiseudullaan. Ne vetivät auraa, kantoivat turve- ja merileväkuormia sekä toimivat ajohevosina ja laukkaratsuina. Connemarat olivat jo 1700-luvulla kuuluisia sitkeydestään, kestävydestään ja nopeudestaan. Luontainen hyppykyky, vertaansa vailla oleva luonne sekä aikuisille yhtä hyvin kuin lapsille sopiva koko ovat taanneet rodun menestyksen kaikkialla, missä connemaroja kasvatetaan. Suomessa connemaroja arvioidaan olevan n. 600 ponia. (lähde: Suomen Connemara-yhdistys)

Vili on puhdas connemara-poni. Se on syntynyt 14.5.1999. Määritelmät sopivat hyvin Viliin, se on erinomainen hyppääjä. Jopa niin hyvä, että menestyisi kilpahevosena. Myös koulupuolen kuviot hoituvat ja se osaa laukanvaihdot, avo- ja sulkuväistöt sekä kulkee hienossa muodossa. Mutta vain jos ratsastaja on tarpeeksi taitava saadakseen ne esiin. Mutta vähemminkin taitavalle Vili hölkkää yleensä kiltisti sinne minne pyydetään.

Vili on venähtänyt korkeutta pari senttiä yli sallitun 148 cm, ja ei voisi näin ottaa osaa poniluokkiin. Mutta sekös sitä haittaa. Se on mielestään komea kuin mikä semmoisenaan. Ja myös tammojen mielestä. Käytämme sitä testiiriina, kun meidän pitää testata siemennettävien tammojen kiimoja.

Kuva: Vili viettää päivät tarhassa Resson kanssa

Luonteeltaan Vili on kiltti ja luotettava, tai no melkein aina. Välistä sen mieleen iskee koiruus ja se saattaa intoutua tekemään pyrähdyksiä tai pukkeja. Ikä on onneksi tasoittanut tätä. Sen pitää vain välistä päästä vapaana maneesiin pukittelemaan sydämensä kyllyydestä niin tunnit sujuvat tasaisesti.

Terveydeltään Vili on loistava, se on hyvin harvoin kipeänä.

Meille Vili ostettiin viisivuotiaana Evitskogin –tallilta Espoosta suoraan kasvattajaltaan. Se oli tottunut menemään vain maneesissa, ja meillä ei vielä silloin ollut maneesia, joten se alkutaival oli ulkokentällä varsin vauhdikasta koska siitä oli äärettömän mielenkiintoista nähdä kaikkea ympärillään ja pelästyä joka risausta.

Pari vuotta sitten Vilillä oli vaihe, jossa se oli keksinyt sen, että äkkikiihdytys ja sen jälkeinen äkkipysähdys pää alhaalla johtaa ratsastajan aiheuttamaan jymähdykseen maassa. Tämän tempun se suoritti useamman kerran viikossa, ja niinpä jo päätimme myydä sen.

Mutta onneksi kauppoja ei tullut.

Tänä päivänä Vili on monen mielestä mukavin ratsumme. Sillä on helpot liikkeet istua, se on karsinassa kiltti hoitaa ja aina korvat hörössä. Sillä voi ratsastaa lapset ja aikuiset, ja on siten myös ratsastuksen opettajan mielestä hieno poni.

Pidätkö piirtämisestä?

Hevonen on suhteellisen vaikea vangita paperille. Sen mittasuhteet ja monet kulmaukset ovat haastavia.

Nyt toivomme lukijoidemme piirtävän tai maalaavan hevosen tai hevosia. Muutoin aihe ja käsittelytapa on vapaa.

Älä välitä, vaikka et osaisikaan piirtää valokuvan tarkasti, tärkeämpää on tunne joka kuvasta välittyy.

Kyseessä ei ole kilpailu. Kaikki kuvat skannataan ja julkaistaan kotisivuillamme. Kuvista saa myös kommentin, jonka tekevät alan ammattilainen taiteilija ja kuvataiteen opettaja Nelli Nio joka myös ratsastaa meillä (www.nellinio.com), sekä Jukka jolla ei piirtämisestä ole mitään koulutusta, mutta kuvaamataidosta sentään 10 aikanaan koulussa (jäikin urheilun lisäksi ainoaksi kympiksi).

Huom. skannauksen takia kuva on piirrettävä max A4-kokoisena. Ei muuta kuin kynät, liidut tai vesivärit esiin!! Kuvat Jukalle maaliskuun aikana.

Hieno video

Videolla pääsee tuntumalle mitä on hypätä kenttäkilpailun maastorata. Videolla kypäräkamera-filmi viimevuoden MM-kilpailuista. Esteet ovat todella isoja ja leveitä ja rata tosi piiitkä, ja pelkästään videon katselusta hengästyy, mutta Henny hevonen vain painelee menemään.

Linkki: <http://www.runhennyrun.com/>

Apua, vain pari kuukautta ulkokisakauden alkuun

Siinä mielessä talvi tuntuu menevän liian nopeasti, että oppi on mennyt hitaasti minun ja Daphnen päähän ja aika tuntuu loppuvan. Toukokuun alussa pitäisi jo olla iskussa. Tavoitteena on 7-vuotiaiden cup, jonka ensimmäinen osakilpailu on 8.5. Lohjalla.

Paljon olemme edistyneet, mutta vielä mm. laukanvaihdossa on kovasti työtä. Hevosen kanssa kun on edettävä sen ehdoilla ja sitä kuunnellen, eikä voi esim nopeuttaa treenaamalla useammin.

Valmentajani Ninni Pölönen on ratsastanut myös jonkin verran Daphnella. Siitä oppii paljon kun katsoo kuinka hän tammaa ratsastaa, ja miltä hevonen sitten tuntuu Ninnin jäljiltä. Keveämpien ja nopeampien apujen oppiminen onkin ollut tärkeässä roolissa tänä talvena. Daphne on saanut voimaa lisää viime vuoteen verrattuna ja jaksaa kantaa ja koota itseään paremmin.

Kuva: Ninni & Daphne (katso video hevoset-osiosta sivuiltamme)

Toinen kisahevoseni Betty kärsi vuodenvaihteessa kengityksellisistä ongelmista ja oli poissa harjoituksista monta viikkoa. Sen kanssa on kuitenkin nyt harjoitukset päässeet tositoimiin, mutta se aloittanee kisakautensa aluekilpailuista.

4-vuotias Emmi on edennyt myös mukavasti Tiinan kanssa, vaikka sekin hieman sairasteli vuodenvaihteessa. Emmin päätavoitteena lienee nuorten hevosten Festivaali Ypäjällä.

Tallimme ratsastajissa on muutamia joilla on parhaillaan käynnissä yo-kirjoitukset. Ratsastaminen on heillekin hyvä stressinpoisto, se kun vie ajatukset hetkeksi pois pänttämisestä ja kokeista. Samalla lailla se toimii muillekin, kun ratsastaa tuppaa kaikki muu unohtumaan. Hermot kun joutuvat nykyelämässä koetukselle. Ratsastuksen jälkeen on pääkoppamme taas hieman virkeämpi kestäämään paineita. Paljon tsemppiä ja onnea kokeilaille.

Hyvää kevättä!

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jukka Perri'.

www.perriertalli.fi